

Arrest

nr. 248 072 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 26 november 2015 de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus aan verzoeker.

1.3. Op 31 oktober 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 225 967 van 10 september 2019 bevestigde de Raad de intrekkingbeslissing van 31 oktober 2018.

1.5. Verzoeker diende op 25 september 2019 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 26 september 2019 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

1.7. De commissaris-generaal verklaarde het verzoek om internationale bescherming van 26 september 2019 op 18 november 2019 niet-ontvankelijk.

1.8. Op 8 mei 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie) de beslissing tot beëindiging van verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 240 071 van 26 augustus 2020 vernietigde de Raad de beslissingen van 8 mei 2020 tot beëindiging van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 oktober 2020 ten aanzien van verzoeker een nieuwe beslissing tot beëindiging van het verblijf en een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 9 oktober 2020 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer

naam : [S.]

voornaam : [A.M.Y.]

[...]

nationaliteit : Irak

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

U diende op 16/07/2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26/11/2015 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 27/11/2015 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur en werd u op 09/02/2016 een B-kaart afgeleverd, laatst geldig tot 25/04/2022.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd door de luchtvaartpolitie te Düsseldorf (Duitsland) in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u op 22/03/2017 het voorwerp was van een grenscontrole, komende van Istanbul (Turkije). U was daarbij, behalve uw geldige Belgische verblijfstitel, eveneens in het bezit van een reisdocument voor vluchtelingen en een nationaal Iraaks paspoort. Nazicht van de in- en uitreisstempels van uw nationaal Iraaks paspoort toonde aan dat u herhaaldelijk terugkeerde naar uw land van herkomst, meer bepaald in 2016 en 2017. De eerste keer keerde u reeds enkele maanden na toekenning van de vluchtelingenstatus terug. De tweede keer vond plaats tussen 25/07/2016 en 22/03/2017. U keerde met andere woorden terug voor een periode van 8 maanden.

Dientengevolge werd door de DVZ op 17/04/2018 met toepassing van artikel 49, § 2, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/3/1, § 2, 2°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking

van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 02/10/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 31/10/2018 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 02/11/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS stede vast dat uit uw persoonlijk gedrag, namelijk uw herhaaldelijke en langdurige terugkeer naar Irak, blijkt dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. Bovendien oordeelde het dat u naliet het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Basra. Evenmin beschikte het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U diende tegen voormelde beslissing op 30/11/2018 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 12/09/2019 werd de beslissing van het CGVS door de RVV bevestigd en bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf in België te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Op 08/05/2020 was u dan ook het voorwerp van een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 240 071 vernietigde de RVV deze beslissing, waardoor u op dat ogenblik opnieuw recht op verblijf kreeg. We herhalen echter dat uw vluchtelingenstatus definitief ingetrokken werd in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 en dat de minister of zijn gemachtigde bijgevolg kan beslissen om uw verblijf in België te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd na de intrekking van uw vluchtelingenstatus door het CGVS (dd. 31/10/2018) op 10/12/2018, op dat ogenblik in de veronderstelling dat u geen schorsend beroep tegen de beslissing van het CGVS had ingediend, via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Nadat de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RVV in beroep bevestigd werd, werd u op 20/04/2020 opnieuw via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden.

U gaf telkens gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ twee maal een ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen terug: een huurovereenkomst van uw appartement; uw huwelijksakte; uw tijdelijk rijbewijs; een bewijs van tijdelijke werkervaring via het OCMW van Antwerpen; loonbrieven van uw tijdelijke werkervaring bij het OCMW van Antwerpen voor de periode november 2019 - februari 2020; een attest van maatschappelijke oriëntatie; een attest van gelijkstelling van uw in Irak behaalde diploma; verschillende certificaten NT2; een attest van taalstage; een attest van inburgering; diverse bewijzen van vrijwilligerswerk; een attest van een cursus EHBO bij sport; documenten inzake een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie bij het OCMW van Antwerpen; bewijzen van deelname aan een project "Mentor2Work"; een blanco uittreksel uit het strafregister; een handgeschreven brief met een persoonlijke verklaring aangaande uw vermeende problemen in Irak; documenten aangaande medische problemen; certificaten van deelname aan een oriëntatietest van het OCMW; uw curriculum vitae; een bewijs van inschrijving in een muziekacademie en uw Iraaks diploma landbouwkunde.

U bracht bij het verzoekschrift (dd. 09/06/2020) tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 08/05/2020 geen nieuwe elementen aan en verwees hierin louter naar de reeds aangehaalde elementen en neergelegde documenten in het kader van uw hoorrecht.

Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal door de DVZ rekening worden gehouden met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezig elementen. Daarbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dd. 16/07/2015 verklaarde dat u het Rijk op 15/07/2015 binnenkwam, met andere woorden 5 jaar geleden. U was op dat ogenblik reeds een volwassen man die de volle leeftijd van 31 jaar had bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, meer bepaald in uw land van herkomst. U bracht er niet alleen het merendeel van uw leven door, u was er blijkens uw eigen verklaringen ook actief als journalist en u behaalde er een diploma landbouwkunde. Bovendien beheerst u de officiële landstaal. Het loutere feit dat u 5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijsten verklaarde u Nederlands te lezen en/of te schrijven. Ter ondersteuning van deze verklaring, legde u diverse attesten voor die dit moeten staven. Daarnaast legde u bewijzen voor waaruit blijkt dat u een attest van maatschappelijke oriëntatie en inburgering behaalde, dat u beperkte tewerkstelling genoot en dat u vrijwilligerswerk verrichte. Hoewel hieruit een zekere mate van integratie in de Belgische samenleving blijkt, merken we op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat u initieel verblijfsrecht in België opende op basis van een vluchtelingenstatus die u in de eerste plaats nooit had mogen toegekend worden. Uit de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw vluchtelingenstatus dd. 31/10/2018 blijkt dat u niet alleen bedrieglijke verklaringen aflegde waar u heeft verbleven tijdens uw terugkeer naar Irak, maar dat u het CGVS ook trachtte te misleiden over de motieven voor uw terugkeer. Het CGVS oordeelde dat het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegde, informatie achterhield en hen trachtte te misleiden over uw terugkeer, niet enkel de nodige vragen doet rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid maar aantoonde dat u de bevoegde instanties trachtte te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke (verblijfs-)situatie in uw land van herkomst. U opende bijgevolg verblijf in België op basis van een vluchtelingenstatus die u nooit toegekend had mogen worden.

Daarnaast herhalen we dat u herhaaldelijk terugkeerde naar uw land van herkomst. Reeds enkele maanden na toekenning van de vluchtelingenstatus in België, keerde u terug naar uw land van herkomst. Bovendien keerde u van 25/07/2016 tot 22/03/2017 opnieuw terug voor maar liefst 8 maanden. U keerde dus al zeer kort na toekenning van uw vluchtelingenstatus en dus het openen van uw verblijfsrecht in België herhaaldelijk en langdurig terug naar uw land van herkomst. Dit wijst er op dat uw banden met uw land van herkomst steeds sterker zijn gebleven dan deze met België. De langdurige afwezigheid uit België had door u geïnvesteerd kunnen worden om een vaste tewerkstelling in België te vinden, hetgeen u tot op heden nog niet gelukt is. Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus, dat u terugkeerde naar Irak om familiale redenen, namelijk om uw zieke moeder bij te staan. Indien deze verklaringen kloppen, toont dit enkel aan dat uw banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze met België.

Wat de mogelijke gezins- en familiebanden in België en in uw land van herkomst betreffen, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijsten tegengestelde verklaringen heeft afgelegd. In de eerste vragenlijst, die dateert van 10/12/2018, verklaarde u aangaande uw gezins- en familieleden dat uw ouders, drie broers en drie zussen allen in Irak verblijven, meer bepaald in Basra, de plaats waarnaar u herhaaldelijk, langdurig en zonder problemen terugkeerde (en dit naar eigen zeggen om familiale redenen). In de vragenlijst van 20/04/2020 verklaarde u plots geen gezins- of familieleden in uw land van herkomst te hebben. Het lijkt sterk dat uw beide ouders, drie broers en drie zussen allen in tussentijd overleden of verhuisd zijn naar een ander land. Bovendien had u de mogelijkheid om dit te specificeren indien dit effectief het geval was. Bijgevolg legde u herhaaldelijk tegengestelde verklaringen af, zowel bij de DVZ als het CGVS, waardoor het de Belgische autoriteiten bezwaarlijk euvel kan worden geduid indien het geen volledig en voldoende betrouwbaar zicht kan verwerven op uw werkelijke gezins- en familieleden in Irak.

Wat evenwel vaststaat op basis van uw administratief dossiers en de door u voorgelegde huwelijksakte, is dat u gehuwd bent met een illegaal in België verblijvende vrouw met de Marokkaanse nationaliteit die verblijfsrecht geniet of genoot in Spanje. Uit het dossier blijkt dat u met deze vrouw gehuwd bent op 21/06/2018 te Antwerpen. Het loutere feit dat u op 21/06/2018 met deze vrouw gehuwd bent, doet geen

afbreuk aan het feit dat zij illegaal op het grondgebied verblijft. Op 20/11/2019 was zij het voorwerp van een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15 quater), nadat zij vanuit België gezinshereniging op basis van uw verblijfsrecht aanvroeg. Deze beslissing ten aanzien van de echtgenote van betrokkene werd als volgt gemotiveerd:

“Samenwonen met haar echtgenoot wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet ter discussie staat. Het feit dat zij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Zelfs als betrokkene hier reeds lang verblijft en/of zelfs als zij hier geïntegreerd is, moet zij immers nog altijd aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of het land waar zij verblijfsrecht heeft. Een terugkeer naar het land van herkomst of een land waar zij tot verblijf is toegelaten om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of een land waar zij tot verblijf is toegelaten betekent geen breuk van de familiale relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich kan meebrengt.”

We wijzen er dus op dat uw echtgenote illegaal op het grondgebied verblijft, zij het voorwerp was van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en uw verblijf beëindigd werd en u thans eveneens het voorwerp bent van een bevel om het grondgebied te verlaten. U toont niet aan dat uw gezinsleven met uw echtgenote uitsluitend in België kan plaatsvinden, waar u beiden illegaal verblijft. Zoals uit de beslissing bijlage 15 quater gebleken is, toonde uw echtgenote niet aan dat het voor haar kennelijk onredelijk is terug te keren naar haar land van herkomst of een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om van daaruit de nodige stappen te ondernemen om zich met u te herenigen. Omgekeerd geldt dit eveneens: u toont niet aan dat het voor u kennelijk onredelijk is terug te keren naar uw land van herkomst om van daaruit de nodige stappen te ondernemen met het oog op een hereniging met uw echtgenote. U kan zich beiden, vanuit het land van herkomst of het land waar u of uw echtgenote tot verblijf zijn toegelaten, wenden tot de bevoegde autoriteiten om zich met de partner te herenigen. In afwachting kan u niet enkel contact onderhouden middels moderne communicatietechnologie, maar kan u ook korte bezoeken onderhouden in uw of haar land van herkomst of elke andere Staat waartoe u beiden legaal toegang heeft. Er zijn bijgevolg geen familiale beletsels voor het nemen van deze beslissingen.

In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 24/09/2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 21/09/2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst en uw eerdere persoonlijke schriftelijke verklaring niet te kunnen terugkeren naar Irak omdat u er als journalist werkte en er nog steeds problemen zou hebben met Sjiiitische militieën. Vooreerst merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus dd. 02/10/2018 reeds van oordeel was dat uit uw persoonlijk gedrag, namelijk uw herhaaldelijke en langdurige terugkeer naar Irak, blijkt dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. Bovendien oordeelde het dat u het naliet bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Basra. Evenmin beschikte het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

We merken op dat u op 26/09/2019, na de definitieve intrekking van uw vluchtelingenstatus, een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, dat op 19/11/2019 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard werd. Het CGVS was in deze beslissing van oordeel dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 in aanmerking komt. De recent door u afgelegde verklaringen in de vragenlijst die u aan de DVZ bezorgde en in het verzoekschrift (dd. 09.06.2020) tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (dd. 08.05.2020), zijn echter niet van die aard dat zij de eerdere recente beoordeling door het CGVS nopen te wijzigen. U drukte zich uit in zeer algemeen vage bewoordingen en bracht geen nieuwe elementen aan die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15

december 1980. Bovendien zijn deze bewoordingen ongeloofwaardig, gezien uw langdurige en herhaaldelijke terugkeer naar het land van herkomst. Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 23, 54, 55/3/1, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“OVERWEGENDE DAT :

DAT in dit geval de eerste beslissing tot intrekking van het verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten van 08.05.2020 nietig is verklaard bij een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26.08.2020. DAT de Conseil de Céans had besloten het betrokken besluit nietig te verklaren, met name om de volgende redenen:

« (...)

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat er een document in zit waarin bevestigd wordt dat op 7 mei 2020 een medisch advies op vraag van de verwerende partij werd opgesteld. Het eigenlijke advies bevindt zich echter niet in het administratief dossier. Een reden voor het ontbreken van dit medische advies wordt niet vermeld in het administratief dossier, noch in de nota met opmerkingen, zodat niet kan worden aangenomen dat het ontbrekend document door de gemachtigde als betrouwbaar zouden zijn geïdentificeerd, laat staan dat kan worden aangenomen dat de gemachtigde om deze of gene reden zou zijn toegestaan de mededeling ervan aan de Raad te verhinderen.

De Raad kan door het ontbreken van dit document niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusies heeft getrokken.

Aldus is het niet mogelijk voor de Raad om na te gaan op welke bronnen de arts-adviseur zich heeft gebaseerd, welke elementen hij mee in acht heeft genomen voor het advies, en met welke stukken hij wel of geen rekening heeft gehouden en met welk[...]e reden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij meerdere en recente stukken aangaande haar medische toestand heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissingen :

(...)

Gelet op de vele, recente, medische stukken die de verzoekende partij heeft neergelegd en de ernstige gevolgen van een beslissing aangaande een beëindiging van het verblijf, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat het advies aangaande de gezondheidstoestand van de verzoekende partij beschikbaar is in het administratief dossier. De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe na te gaan of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de gezondheid van de verzoekende partij in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

(...)

De verzoekende partij maakt een schending van het zorg[v]uldigheidsbeginsel aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is dan ook gegrond. Dit leidt tot de vernieti[gi]ng van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf ».

DAT ondanks de motivering van dit arrest met betrekking tot de medische documenten waaruit een zeer slechte gezondheidstoestand van de verzoeker blijkt, de wederpartij een beslissing heeft genomen om zijn woonplaats in te trekken met een bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd 06.10.2020.

DAT een verzoekschrift tot regularisatie in hoofde van verzoeker huidig nog hangend is.

DAT verscheidene essentiële elementen die een beslissing van intrekking van verblijfsvergunning belemmeren in het dossier van verzoeker duidelijk zichtbaar zijn in het nieuwe beslissing en dat deze elementen door de tegenpartij niet in acht werden genomen.

3.1. Betreffende de vrees van verzoeker tegenover zijn land van herkomst

DAT de tegenpartij met de factoren en elementen die een recht tot verblijf in hoofde van verzoeker rechtvaardigen duidelijk geen rekening houdt.

DAT zij slechts van mening is dat de vrees in geval van terugkeer naar Irak in hoofde van verzoeker niet meer vastgesteld is daar hij meermaals in dit land reisde om zijn zieke moeder te bezoeken.

DAT de tegenpartij slechts deze reizen in zijn land van herkomst in acht neemt, zonder alle elementen die een recht tot verblijf in België in hoofde van verzoeker rechtvaardigen te bekijken.

DAT verzoeker op 26.11.2016 door het Algemeen Commissariaat als vluchteling erkend werd.

DAT een wettige en gegronde vrees in zijn hoofde erkend werd.

DAT verzoeker naar Irak met gevaar voor eigen leven reisde omdat zijn moeder heel ziek was.

DAT hij zeer voorzichtig was, dat hij zich buiten niet toonde en dat hij voor een zeer korte termijn verbleef.

DAT hij geen voortdurend verblijf in IRAK kan overwegen rekening houdend met alle ondervonden problemen.

DAT een leven in IRAK in hoofde van verzoeker niet mogelijk is daar hij misbruiken in de zin van artikel 3 EVRM, of zelfs gedood te worden, vreest.

DAT verzoeker geen dagelijks leven in IRAK kan hebben gelet op de vrees die het Commissariaat leidden hem een statuut van vluchteling te erkennen.

DAT de vrees van verzoeker die zijn statuut van vluchteling mogelijk maakten nog huidig bestaan en wettig zijn.

DAT een definitief terugkeer in IRAK in hoofde van verzoeker niet mogelijk is met risico dat artikel 3 EVRM geschonden wordt.

3.2 Betreffende de goede integratie en het gezinsleven van verzoeker

DAT verzoeker op 30.04.2020 zijn opmerkingen liet gelden en dat hij talrijke documenten neerlegde, die een beslissing van intrekken van een verblijfsvergunning belemmeren.

DAT hij de Nederlandse taal leerde, dat hij het nodige maakte zodat zijn Irakese diploma als gelijkwaardig wordt erkend, verscheidene attesten van vrijwilligerswerk, loonfiches, een taalattest, een arbeidsovereenkomst.

DAT tegenpartij deze elementen niet in acht genomen heeft terwijl deze essentieel zijn en het recht van verzoeker tot verblijf rechtvaardigen.

DAT echtgenote van verzoeker in BELGIË leeft.

DAT echtgenote van verzoeker, in tegenstelling met de beweringen van tegenpartij, een aanvraag tot verblijfsvergunning indiende op basis van artikel 12 bis van de Wet dd. 15.12.1980 indiende en dat deze aanvraag huidig nog hangend is.

DAT de betrekkingen van verzoeker met BELGIË in voldoende mate uit zijn dossier uitkomen en dat deze beslissing geen rekening hield met artikel 8 EVRM dat als volgt luidt:

«1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.»

DAT vastgesteld moet worden dat verzoeker wel in BELGIË, waar hij een privé- en gezinsleven heeft, leeft.

DAT het duidelijk is dat er een inmenging bestaat in zijn privé- en gezinsleven, wat een scheiding met zijn gewone woonplaats en zijn echtgenote zou veroorzaken.

DAT de betwiste beslissing het algemene evenredigheidsbeginsel schendt en dat deze beslissing niet nodig is, noch de noodzaak alle betrokken belangen af te wegen.

DAT het geheel van de elementen die naar voren gebracht worden niet voldoende zijn om het verblijf van verzoeker te weigeren indien de Minister of van diens gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in de Koningrijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn economische en gezinstoestand, zijn sociale en culturele toestand en of hij banden met zijn land van herkomst sneedde.

DAT verzoeker veel medische documenten neerlegde, die bewijzen dat zijn gezondheidstoestand kwetsbaar is, dat hij aan nierbeschadiging lijdt en dat hij ook documenten neerlegde die bewijzen dat hij met zijn echtgenote een in-vitrofertilisatiebehandeling begonnen hebben.

DAT verzoeker meer dan vier jaar in BELGIË aanwezig is.

DAT de geschonden artikels 74/13 en 700 slechts in buitengewone gevallen naar voren kunnen gebracht worden.

3.3 Met betrekking tot de medische problemen van verzoekster

OVERWEGENDE dat de aanvrager talrijke medische documenten heeft ingediend die ernstige gezondheidsproblemen rapporteerden die een terugkeer naar zijn land van herkomst.

DAT de noodzakelijke medische behandeling niet beschikbaar is in IRAQ.

DAT de aanvrager derhalve een onmenselijke behandeling zal ondergaan, en vernederend in strijd met artikel 3 van het E.V.R.M. in geval van terugkeer in IRAQ omdat de behandeling die essentieel is voor zijn gezondheid niet beschikbaar.

DAT de aanvrager polycystische nierproblemen heeft.

DAT een medisch document van 26.08.2020 van Dr. [D.A.] heeft geresulteerd in de volgende conclusie: "Zowel links als rechts beeld van kleine niersteentjes. Tevens verkalkingen in de beide nieren, mogelijk verkalkingen in de cystewanden danwel vasculair. Polycysteuze";.

Dat de aanvrager lijdt aan een chronische ziekte die zorg nodig heeft reguliere medische producten en speciale farmaceutische producten die niet zal uiteraard niet beschikbaar zijn in IRAQ.

DAT het medische document van 23.10.2020 van Dr. [H.A.Q.] stelt die duidelijk de aandacht vestigen op deze bijzonder ernstige medische aandoeningen.

Dat de tegenpartij alle medische problemen van de aanvrager, die hem verhinderen terug te keren naar IRAQ en die hem een sterke angst voor mishandeling geven als hij terugkeert naar zijn land van herkomst, volledig negeert, sterke angst voor mishandeling bij terugkeer naar het land van herkomst van oorsprong.

Dat de tegenpartij slechts beweert dat op basis van de hem op 21.09.2020 meegedeelde medische informatie de medisch adviseur op 24.09.2020 heeft verklaard dat er geen contra-indicaties waren om te reizen en dat de noodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst beschikbaar was.

DAT de wederpartij niet uitlegt of onderbouwt op welke basis de Medisch Functionaris tot deze beweringen komt. Het oordeel van de medisch inspecteur is gebaseerd op deze beweringen.

Dat de wederpartij opnieuw heeft nagelaten de nodige zorgvuldigheid te betrachten door niet naar behoren aan te voeren dat er geen contra-indicaties zijn om te reizen wanneer de aanvrager talrijke documenten heeft ingediend waarin het tegendeel wordt beweerd en die in overeenstemming zijn met de ernst van zijn medische problemen.

DAT de tegenpartij in haar nieuwe besluit geen rekening heeft gehouden met de bevindingen van de Raad van Céans in zijn besluit van 26.08.2020.

Dat nogmaals, en zoals reeds opgemerkt in het oordeel van de 26.08.2020 betreffende het besluit van 08.05.2019, "de redenen van de [...] bestreden beslissing maakt het niet mogelijk te onderzoeken of verweerster bij het nemen van de bestreden beslissing naar behoren rekening heeft gehouden met de gezondheid van verzoekster in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM". (ECC, arrest nr. 240 071 van 26.08.2020).

3.4 Met betrekking tot het recht om te worden gehoord en de algemene beginselen

OVERWEGENDE dat verzoekster niet is gehoord voordat de beslissing op 06.10.2020 is genomen.

OVERWEGENDE dat de nieuwe beslissing van de tegenpartij geenszins rekening houdt met de motivering van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenzaken van 26.08.2020.

DAT de tegenpartij dus opnieuw haar zorgplicht schendt.

DAT de administratie, overeenkomstig het beginsel van het recht om te worden gehoord, zich ervan moest vergewissen dat verzoeker inderdaad het doelwit was geweest van het nieuwe besluit tot beëindiging van zijn verblijfsrecht.

DAT volgens artikel 62 §2 van de wet van 15.12.1980 de aanvrager begrepen voor een eventuele terugtrekking van het verblijf. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie het recht om te worden gehoord, voordat een besluit wordt genomen die haar belangen kunnen schaden, maakt deel uit van de rechten van de verdediging die zijn verankerd in een algemeen beginsel van het recht van de Unie (HJEU, C-249/13, 11.12.2014 Khaled Boudjlida, punt 34) .

DAT dit recht om gehoord te worden elke persoon de mogelijkheid garandeert om haar standpunten op nuttige en doeltreffende wijze kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen die haar belangen kunnen schaden.

DAT de regel dat de adressaat van een beslissing die een grief negatief beïnvloedt moet in de gelegenheid worden gesteld opmerkingen te maken voordat het besluit wordt genomen, is bedoeld om ervoor te zorgen dat de bevoegde autoriteit in staat is naar behoren rekening te houden met alle relevante factoren.

DAT het recht om te worden gehoord voordat een dergelijke beslissing wordt genomen, moet de bevoegde administratie in staat stellen het dossier op passende wijze te onderzoeken, zodat de betrokkene, indien nodig, zijn recht van beroep rechtsgeldig kan uitoefenen (Raad van State, uitspraak nr. 230 257 van 19.02.2015).

DAT, gelet op de hierbovenvermelde elementen, moet het volgende dispositief toegewezen worden.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij de determinerende juridische en de feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Tevens moet worden gesteld dat verweerder er niet toe is gehouden om de motieven van zijn motieven te vermelden. De motiveringsplicht houdt namelijk niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden (RvS 13 december 2006, nr. 165.918). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder de motiveringsplicht heeft geschonden doordat hij in casu niet heeft uiteengezet waarom hij heeft geoordeeld dat er geen contra-indicatie is om te reizen – de overweging dat iets niet kan worden vastgesteld kan ook moeilijk verder worden verantwoord – en dat de medische zorgen die verzoeker nodig heeft ook in zijn land van herkomst beschikbaar zijn. Het betreft louter feitelijke vaststellingen die hier geen nadere duiding behoeven. De voorziene motivering laat verzoeker toe te begrijpen waarom de aangebrachte medische problematiek niet werd gezien als een beletsel om de bestreden beslissingen te nemen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de voorziene motivering niet pertinent en draagkrachtig zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld..

2.2.2. In de mate dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissingen inhoudelijk in vraag stelt en betoogt dat deze beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. De aangevoerde schendingen moeten worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de internationale beschermingsstatus die verzoeker was toegekend bij beslissing van de commissaris-generaal van 31 oktober 2018, op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, werd ingetrokken. Dit feit wordt door verzoeker ook niet betwist.

Overeenkomstig artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dient verweerder verder indien hij overweegt om, op grond van het tweede lid van voormelde bepaling, een beslissing tot beëindiging van het verblijf en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken vreemdeling, met de duur van diens verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met diens land van herkomst. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert de Raad dat verweerder voormelde verplichting heeft gerespecteerd.

Verzoeker laat evenwel verstaan van oordeel te zijn dat verweerdere beoordeling incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker wijst er in eerste instantie op dat de eerder, op 8 mei 2020, door verweerder genomen beslissingen tot weigering van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten door de Raad werden vernietigd. Hij toont hiermee echter niet aan dat de in casu bestreden beslissingen door enig gebrek zijn aangetast. Verweerder vermag immers, na de door de Raad vastgestelde tekortkomingen te hebben verholpen, nieuwe administratieve beslissingen te nemen. In dit verband moet worden geconstateerd dat verweerder, in voorliggende zaak, het advies van de ambtenaar-geneesheer van 24 september 2020 omtrent de door verzoeker aangevoerde gezondheidsproblematiek ter beschikking van de Raad heeft gesteld, zodat kon worden nagegaan of met de door verzoeker aangebrachte medische stukken effectief voldoende rekening werd gehouden en kon worden nagegaan of de overwegingen in de bestreden beslissingen in overeenstemming zijn met de bevindingen van deze arts.

De uiteenzetting van verzoeker dat hij “*een verzoekschrift tot regularisatie*” – waarmee hij lijkt te doelen op een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd – heeft ingediend, geeft op zich ook geen aanleiding tot de vaststelling dat de bestreden beslissingen door enige onwettigheid zijn aangetast. Het gegeven dat verzoeker alvorens zijn verblijf werd beëindigd al een aanvraag indiende om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen – een handeling waarvan de logica de Raad ontgaat – impliceert niet dat de bestreden beslissingen niet konden worden genomen en verzoeker toont, door louter te verwijzen naar deze aanvraag, ook niet aan dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd zag.

Daarnaast moet worden aangegeven dat verweerder rekening hield met het feit dat verzoeker verklaarde dat hij niet kon terugkeren naar Irak omdat hij meende dat zijn leven in dat land in gevaar was en hij vreesde er te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Verweerder heeft erop gewezen dat verzoekers verklaringen reeds het voorwerp uitmaakten van een uitvoerig onderzoek door de diensten van de commissaris-generaal. Verweerder heeft uiteengezet dat de commissaris-generaal overging tot de intrekking van de eerder aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus aangezien uit verzoekers gedrag – onder meer het feit dat hij na een initiële erkenning als vluchteling verscheidene malen naar Irak terugkeerde en er ook langdurig verbleef – blijkt dat er in zijnen hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft ook gemotiveerd dat de commissaris-generaal vaststelde dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Basra. Tevens heeft verweerder geduid dat verzoeker op 26 september 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende en dat de commissaris-generaal deze aanvraag onontvankelijk verklaarde omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde waren of door verzoeker werden voorgelegd die zouden toelaten te besluiten dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking zou komen. Verweerder stelde vast dat verzoeker vervolgens, nadat hij hem hiertoe de kans had geboden, geen nieuwe concrete elementen overmaakte die hem ertoe hadden kunnen brengen te besluiten dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift nogmaals dat hij zelf van oordeel is dat hij in zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat hij er zelfs zal worden gedood, maar toont hiermee niet aan dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk of incorrect is. Hij beperkt zich tot het louter herhalen van stellingen waarvan reeds werd vastgesteld dat zij ongeloofwaardig zijn of die niet kunnen leiden tot de vaststelling dat hij nood heeft aan een internationale beschermingsstatus en die dus niet toelaten te besluiten tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Er moet daarenboven worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen verzoeker ook niet verplichten om terug te keren naar een regio die hijzelf – ondanks het feit dat hij er in het verleden geen probleem van maakte om zich langdurig in die regio op te houden – als gevaarlijk beschouwt.

Door te benadrukken dat hij reeds meer dan vier jaar in België is en dat hij geïntegreerd is toont verzoeker evenmin aan dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid of dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Verweerder had, gelet op de motivering van de bestreden beslissingen, kennis van het feit dat verzoeker sedert juli 2015 in het Rijk aanwezig was. Verweerder had, gezien de weergegeven overwegingen, eveneens duidelijk kennis van het feit dat verzoeker de Nederlandse taal leerde, dat hij cursussen volgde, dat hij vrijwilligerswerk deed en al was tewerkgesteld en heeft zelfs aanvaard dat hieruit een zekere integratie blijkt. Hij heeft evenwel ook toegelicht dat hij een zwaarder gewicht geeft aan het bedrog dat verzoeker pleegde om initieel tot een verblijf te worden toegelaten en erop gewezen dat verzoeker zonder dit

bedrog nooit een verblijfstitel zou zijn toegekend. Hij heeft daarenboven vermeld dat het verblijf van verzoeker werd onderbroken door een langdurig verblijf in zijn land van herkomst en dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoeker in België opdeed ook elders nuttig kunnen worden aangewend. Verweerder heeft aldus een afweging gemaakt en verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerders argumentatie de grenzen van het redelijke te buiten gaat.

De bewering van verzoeker dat verkeerdelijk werd gemotiveerd dat de aanvraag van zijn echtgenote om, overeenkomstig artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten als onontvankelijk werd afgewezen, is zonder meer incorrect. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat op 20 november 2019 een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag van deze vrouw om tot een verblijf te worden toegelaten in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd afgewezen. Een dergelijke aanvraag vormt op zich ook geen beletsel om de bestreden beslissingen te nemen en verzoekers betoog inzake deze aanvraag impliceert niet dat enig relevant gegeven incorrect werd beoordeeld.

Het is, gezien de motivering van de bestreden beslissingen, duidelijk dat verweerder in aanmerking nam dat verzoeker in België in het huwelijk trad met een Marokkaanse vrouw, die voorheen over een recht op verblijf in Spanje beschikte. Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeksters echtgenote geen legale verblijfsstatus in België heeft en zich kan begeven naar haar land van herkomst of een ander land waar zij tot een verblijf is toegelaten om vanuit dat land de nodige stappen met het oog op een gezinshereniging te zetten en dat verzoeker eenzelfde actie kan ondernemen vanuit zijn land van herkomst. Hij heeft ook gesteld dat de echtelieden, in afwachting van deze hereniging, contacten kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of door korte bezoeken aan elkaar in een land waartoe beiden legaal toegang hebben. Verzoeker betwist dit niet. Nu zijn echtgenote niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan hij bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissingen een niet toegelaten inmenging vormen in hun recht op een gezinsleven in België, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Uit deze verdragsbepaling kan trouwens hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt bovendien geenszins dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat verzoeker niet met zijn echtgenote een gezinsleven kan opbouwen in het land waarvan deze laatste de nationaliteit heeft, in het land waar zij tot een verblijf werd toegelaten of in zijn land van herkomst. Er wordt evenmin concreet aangetoond dat enig aspect van verzoekers privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de bestreden beslissingen in het gedrang komt. Hij stelt weliswaar dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hij niet kan verblijven in “*zijn gewone woonplaats*”, maar toont hiermee niet aan dat verweerder, op basis van de vaststelling dat hij kort nadat hij tot een verblijf in het Rijk was toegelaten voor maar liefst acht maanden naar Irak terugkeerde, verkeerdelijk stelde dat zijn banden met zijn land van herkomst steeds sterker zijn gebleken dan deze met België. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in het privé- of gezinsleven van verzoeker – quod non – dan nog moet de Raad vaststellen dat deze beslissingen een wettelijke basis hebben, dat kan worden aangenomen dat deze nodig zijn met het oog op de bescherming van de openbare orde en dat geenszins blijkt dat het onevenredige maatregelen betreft. In dit verband wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat indien ernstige inbreuken op de immigratiewetgeving onbestraft bleven dit het algemeen respect voor deze wetgeving zou ondermijnen en er dus een zeker gewicht mag worden gegeven aan het feit dat een vreemdeling een verblijfs-toelating verwierf door het verstrekken van misleidende inlichtingen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez/Noorwegen, §§ 71 en 72). De uiteenzetting van verzoeker leidt dan ook niet tot de conclusie dat verweerder enig dienstig element uit het oog verloor of de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Inzake de aangevoerde medische problematiek kan het volstaan op te merken dat verweerder een controlearts heeft ingeschakeld en dat deze vaststelde dat de medische problematiek die verzoeker aanvoerde niet impliceert dat hij niet kan reizen en dat de zorgen die verzoeker nodig heeft ook in Irak beschikbaar zijn. Verzoeker houdt onterecht voor dat de aangestelde ambtenaar-geneesheer zich beperkte tot beweringen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk dat deze arts nauwgezet naging welke medische problemen verzoeker aanvoerde (autosomaal dominante polycistische nieren met stabiele klinische toestand en een bloeddrukproblematiek waarvoor medicatie wordt genomen) en informatie opzocht om te kunnen besluiten of de medische opvolging en zorgen die

verzoeker nodig heeft ook in Irak beschikbaar zijn. Deze arts stelde, op basis van overtuigingsstukken die in het administratief dossier zijn opgenomen, vast dat er in Irak ook nefrologen zijn op wie een beroep kan worden gedaan voor de opvolging en behandeling van nierproblemen, dat een controle van de nierfunctie in dat land mogelijk is en dat eventueel ook therapie onder de vorm van dialyse beschikbaar is. Deze arts merkt op dat niet kon worden vastgesteld dat de medicatie die verzoeker in België werd voorgeschreven (Olmesartan) om zijn bloeddruk onder controle te houden ook in Irak verkrijgbaar is, maar dat er in dat land wel voldoende alternatieven zijn (onder de vorm van Candesartan, Losartan, Valsartan, Telmisartan en Irbesartan). Voorts merkt de Raad op dat het behandelingsplan inzake de nierproblematiek die bij verzoeker werd vastgesteld, volgens het meest recente specialistisch verslag dat aan verweerder werd overgemaakt, bestaat uit het drinken van meer dan drie liter water per dag en dus niet kan worden aangenomen dat deze behandeling Irak niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog twee stukken die door artsen werden opgesteld. In deze stukken, waarmee verweerder geen rekening kon houden, aangezien niet blijkt dat deze hem werden ter kennis gebracht (één van de attesten werd trouwens pas opgesteld op 23 oktober 2020 en dus nadat de bestreden beslissing werd genomen), wordt de eerder vastgestelde nierproblematiek bevestigd, maar wordt geen nieuw behandelingsplan vermeld. Verzoekers bewering dat hij op reguliere basis medische producten en speciale farmaceutische producten nodig heeft “die [...] niet beschikbaar zijn in Irak” vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Louter ten overvloede stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat verzoeker aan de arts-specialist die hij consulteerde meedeelde dat reeds in 2003 bij hem een niersteen werd gedetecteerd en dat de diagnose autosomaal dominante polycystische nieren reeds in 2009, dus toen hij nog in Irak verbleef, werd gesteld, wat impliceert dat hij in zijn land van herkomst een beroep kon doen op artsen. In de door verzoeker aangebrachte medische documentatie kan tevens, in tegenstelling tot wat hij stelt, niet worden gelezen dat enige arts zou hebben aangegeven dat er contra-indicaties zijn om te reizen.

Verder moet worden gesteld dat, indien al een in-vitrofertilisatiebehandeling zou zijn begonnen en/of nog dient te worden verdergezet – een duidelijk bewijsstuk hieromtrent ligt evenwel niet voor –, hieruit in ieder geval niet kan worden afgeleid dat dit een relevant gegeven is dat onterecht over het hoofd werd gezien. Uit het feit dat een dergelijke behandeling wordt gevolgd blijkt immers niet dat verzoeker niet kan reizen, dat hij permanent in het Rijk moet zijn of dat hij lijdt aan een aandoening die medische zorgen vereist. Er blijkt evenmin dat een dergelijke behandeling niet kan worden opgestart of verdergezet in het buitenland.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid of dat zij zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.3. Gelet op het voorgaande kan ook niet worden besloten dat artikel 3 of artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

2.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginsel van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers uiteenzetting niet leidt tot de vaststelling van het bestaan van een dergelijke kennelijke wanverhouding.

2.2.5. Het staat niet ter discussie dat verzoeker geen kinderen heeft en uit de motivering van de bestreden beslissingen kan worden afgeleid dat verweerder alvorens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen onderzocht of verzoekers gezins- en familieleden of zijn gezondheidstoestand een hinderpaal kon vormen om deze beslissing te nemen. Tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – waarin is voorzien dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land – kan bijgevolg niet worden besloten.

2.2.6. Verzoeker laat na toe te lichten waarom hij van oordeel is dat de artikelen 23, 54 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden en zet ook niet uiteen welke bepaling van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 hij geschonden acht en om welke reden enige bepaling van voormeld koninklijk besluit

zou zijn geschonden. Bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid kan dan ook geen schending van voormelde bepalingen worden vastgesteld.

2.2.7. Daar verzoeker geen burger van de Unie is kan hij niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG en kan geen schending van dit artikel worden vastgesteld. Bovendien is deze bepaling reeds omgezet in het nationaal recht en na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

2.2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorrecht moet worden gesteld dat verweerder, overeenkomstig artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, verzoeker bij aangetekend schrijven van 22 april 2020 op de hoogte heeft gesteld van het feit dat hij overwoog een einde te stellen aan zijn verblijf en hem de mogelijkheid heeft gegeven om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een dergelijke beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Verzoeker heeft in antwoord op dit schrijven verweerder de gevraagde inlichtingen overgemaakt en uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder de relevante gegevens die hem werden meegedeeld en deze waarover hij via andere wegen beschikte bij de besluitvorming heeft betrokken. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat hem niet de mogelijkheid werd gegeven om zijn standpunt op nuttige doeltreffende wijze kenbaar te maken.

Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder het hoorrecht, zoals vervat in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet – verzoeker verwijst verkeerdelijk naar artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet –, op zich en iuncto de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker het gevraagd rolrecht tweemaal heeft betaald. Het teveel betaalde rolrecht, ten belope van 186 euro, dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK